

Vänsterpress om USA – mitten av oktober 2020

Tre veckor kvar till det amerikanska presidentvalet.

Trump har tillfrisknat från Covid-19 och är i full fart igen. På grund av smittrisken beslöts att den andra debattomgången mellan presidentkandidaterna skulle hållas digitalt, men det vill inte Trump veta av, varför den måste ställas in. I stället håller Trump kampanjmöten där han försöker mobilisera sina ”trupper” med användning av vilda personangrepp och med skrämselfpropaganda som går ut på att om Biden vinner så kommer USA att drabbas av omfattande raskravaller och terrorism, skatterna chockhöjas, ekonomin kommer att kapsejsa och demokraterna kommer att försöka införa socialism. Samtidigt varnar han för omfattande valfusk och hotar med att inte acceptera en valförlust.

Se även: [Vänsterpress om USA – augusti 2020](#), [Inför presidentvalet i USA – republikaner vänder Trump ryggen](#), [Vänsterpress om skogsbränderna i USA – september 2020](#), och [Vänsterpress om USA – början av oktober 2020](#)

Martin Fahlgren 16/10 2020

Innehåll

Flamman	1
<i>Rörelsen Qanon frodas i jakten på sanningen</i>	1
Offensiv	4
<i>Trump vid stupets rand</i>	4
Proletären	6
<i>Trumps fotsoldater – konspirationsteoretiker och vit makt-grupper</i>	6
<i>Två kandidater, samma skräp</i>	7

Flamman

Rörelsen Qanon frodas i jakten på sanningen

Tor Gasslander

Flamman 19/9 2020

De har pekats ut som ett terrorhot med foten i dörrspringan till USA:s senat. Men kanske låtsas Qanon bara att det de gör spelar någon roll.

Sex minuter över elva på förmiddagen den fjärde december 2016. Någonstans längs med route 29, norrut, mellan North Carolina och Washington DC, riggar Edgar Welch telefonen på instrumentbrädan och börjar spela in.

Det är ett videomeddelande till hans fru och barn.

”Jag älskar er. Jag hoppas att jag har visat det. Jag hoppas få säga det till er igen – och om inte – glöm det aldrig.”

Fyra timmar senare grips Edgar Welch av polis efter att ha försökt frita en grupp barn som han tror hålls fängslade i en pizzeria. Händelsen blir den första tråden i det nystan av konspirationsteorier som ungefär ett år senare ska bli känd som Qanon.

Ungefär såhär brukar historien om Qanons uppkomst också börja. Det är historien om en konspirationsteori som på bara några år vuxit till ett internationellt uppmärksammat fenomen. Idéerna har spridits av ledande högerextremister och fått stöd av både personer i Donald Trumps närmaste krets och i viss mån av presidenten själv. Rörelsen är också kopplad till flera våldsbrott, och enligt FBI kan den utgöra en grogrund för terrorism. I november kan en företrädare för Qanon komma att ta plats i senaten.

I den interna mytologin är den anonyme ”Q” en högt uppsatt tjänsteman inom det som kallas ”the deep state” – ett tjänstemannavälde som anses opåverkat av vem som för stunden sitter på presidentposten. Men Q står egentligen inte på förtryckarnas sida utan läcker regelbundet kryptisk information till sina anhängare. Dokumenten innehåller spektakulära uppgifter om pedofili, barnoffer och satanistiska ritualer inom den politiska eliten. Den enda som kan stoppa demokraterna och ”den djupa staten” är, enligt Qanon, Donald Trump: den första president som vågat motsätta sig den globala världskonspirationen.

När Jo Rae Perkins blev republikanernas officiella kandidat till senaten från Oregon, blev hon den första rörelseanhängaren att kandidera till en så hög position.

Även om Qanons teorier har uppmuntrats och spridits av högt uppsatta republikaner tidigare är Perkins något annat. Hon är en sann troende.

Reaktionerna har varit upprörda. Nu, heter det, befinner sig en konspirationsteori bara ett steg från ett av den amerikanska statens mäktigaste organ.

Den anrika tv-kanalen CNN:s första intervju med Jo Rae Perkins är öppet hänfull. Perkins säger att hon inte tror att ansiktsmasker hindrar smittspridning.

- Hur vet du det, är du forskare? frågar reportern.
- Jag behöver inte vara forskare, jag har läst tonvis.
- Jaså. Är du läkare?
- Jag behöver inte vara läkare heller. Jag är läskunnig.

Jo Rae Perkins kan, precis som hon säger, läsa. Hon läser bara inte Washington Post.

Meningsutbytet återberättas med illa dolt förakt. och inslaget fortsätter i samma stil. Jo Rae Perkins blir ännu ett kapitel i de amerikanska liberala mediernas krönika om det nya samhälle som framträder efter att Donald Trump tagit makten.

Jo Rae Perkins råkar förstås ha fel i sak, både vad gäller ansiktsmasker och, troligen, satanistiska pedofilnätverk. Men vad CNN anklagar henne för är inte att ha fel utan att vara galen: att befinna sig på fel sida av sanningen så som den beskrivits av samma etablissemang.

Att stora delar av befolkningen har förletts att lämna sanningen bakom sig har varit ett bärande element i den diagnos som liberala medier och det Demokratiska partiet har gjort sedan Donald Trump tog makten. Det borde inte ha kunnat hända, ändå hände det.

The Washington Post har upprättat ett särskilt räkneverk över Donald Trumps felaktigheter. I skrivande stund har de belagt honom med att ha haft fel eller ljugit över 20 000 gånger sedan han tillträdde som president.

Det är kanske med viss fasa politiker och publicister sent omsider insåg att det inte hjälpte att påpeka det. De presenterade begreppen ”post-sanning” och ”fake news” för en bred publik, men de nya begreppen vändes naturligtvis omedelbart mot sina skapare.

Den brinnande tilltron till kritiskt tänkande och jakten på sanningen som är drivkraften hos tidningar som Washington Post är nämligen lika stark hos Qanon.

Jo Rae Perkins kan, precis som hon säger, läsa. Hon läser bara inte Washington Post.

Travis View, en skribent som specialiserat sig på USA:s konspirationsteorier, menar att detta är en av de bärande styrkorna hos Qanon. Till skillnad från den traditionella konspirationsteorin lämnar inte upphovspersonen, Q, en färdig berättelse. Han ger ledtrådar och koder, och rörelsens hängivna tolkar, söker mer information och delar med sig av vad de hittat till andra som fortsätter bygga vidare.

På så vis konstruerar de tillsammans sin egen världsbild. Ur-materialets vaghet ger också möjlighet för individuella anhängare att haka på sina personliga käpphästar. Delar av rörelsen kopplar den hemliga världskonspirationen till antisemitiska föreställningar om att judarna i hemlighet styr världen. Andra tror att rymdödlor ligger bakom allt. En grupp diskuterar möjligheten att John F. Kennedy fejkade sin egen död och i själva verket är den de i dag känner som Q.

Den brittiska dokumentärfilmaren Adam Curtis har i filmen *Hypernormalisation* beskrivit tillståndet i världen som präglad av en fundamental förträngning av sanningen.

Adam Curtis sammanfattar själv i filmens inledning: ”Vi lever i en värld där de mäktiga bedrar oss. Vi vet att de ljuger, de vet att vi vet att de ljuger, de bryr sig inte.”

Enligt Curtis är det inte bara en fråga om maktskillnad. Det rådande systemet är också beroende av självbedrägeri. Eftersom verkligheten är att våra samhällen utan undantag är för fasansfulla och bisarra för att stå ut med låtsas vi allihop tro på de lögnare som sitter på makten berättar.

Det är som ett slags Kejsarens nya kläder på global skala.

Historien om Qanons uppkomst fortsätter när Edward Welch kommit fram till Washington DC och stegar in på Ping Pong Pizza med sitt gevär för att rädda de barn han tror hålls inlåsta i restaurangen.

När man läser utredningen i fallet Edgar Welch är det uppenbart att han tror, eller att han vill tro, att det faktiskt finns en pedofilring styrd av världens toppolitiker som håller till i en källare till en pizzeria.

Innan Welch grips av polisen avfyra han sitt vapen flera gånger inne i restaurangen, men han tycks ha ansträngt sig för att inte skada någon. Det verkar faktiskt som om han verkligen är där för att rädda de stackars barn som, så vitt vi vet, aldrig har funnits på riktigt.

Man kan förstås börja historien om Qanon på andra ställen och vid andra tillfällen än en decemberdag på route 29.

Till exempel 1964, när president Lyndon B. Johnson på allvar inleder kriget i Vietnam. Konflikten ska kosta miljontals människoliv, och dess omfattning och grymhet ska konsekvent komma att mörkas av både Johnson och hans efterträdare Richard Nixon.

Eller 1998, när Bill Clinton påstår att han inte har haft sexuella relationer med "den där kvinnan".

Eller 2001, när president George W. Bush inleder ett krig i Afghanistan för att hämnas på en man som sitter i ett grannland och kollar på porr. Kriget pågår fortfarande, trots att den förment fienden sedan länge är död.

Eller när samma president 2003 låter fabricerade bevis för massförstörelsevapen bli förevändning för en invasion av Irak. När bred politiker i bred enighet röstar för kriget. När det inte går att hitta ett enda massförstörelsevapen, trots att USA själva sålt mjältbrand till ledaren Saddam Hussein.

Eller 2008, när samma politiker räddade bankerna i stället för befolkningen.

Eller närsomhelst, de senaste tio åren när de säger att det är världens bästa land men en av sex lever i risk för hungersnöd.

Qanons symbol, åtminstone en av dem, föreställer en orm formad till ett Q mot en gul bakgrund. Det är en bearbetning av en gammal symbol, en skallerorm som presenteras jämte texten "don't tread on me" och symboliserar motstånd mot statliga ingripanden i människors liv. Ett slags misstänksam gör-det-självs-ideologi för den amerikanska landsbygden.

Konspirationsteori har i vardagligt tal kommit att betyda en felaktig uppfattning om att det finns en konspiration. Men Qanon hämtar också styrka från det faktum att det faktiskt finns, och har funnits, ett flertal konspirationer vars mål var att vilseleda vanliga amerikaner.

Den brittiske teoretikern Mark Fisher har hävdade att unga människor, när de konfronteras som de måste med kapitalismen, drabbas av "reflexiv impotens."

Mindre knepigt beskriver han det såhär: "De vet att situationen är dålig, men de vet också att de inte kan göra någonting åt det."

För att beskriva det som Fisher kallar "kapitalistisk realism" använder han det numera klassiska citatet att det är "lättare att föreställa sig jordens undergång än slutet på kapitalismen", men också att människor accepterar ondskan och cynismen så länge de kan få ta avstånd från den utan att för den sakens skull behöva sluta få sina behov uppfyllda.

"I ett avseende är det helt enkelt så att de ömkliga tjänster de utför åt oss är att tvätta våra libidon, att lydigt visa upp våra begär för oss som om de inte hade något med oss själva att göra."

Konspirationforskaren Travis View har liknat Qanon vid ett datorspel där många av anhängarna snarare ser sig som spelare än troende. Dechiffrerandet av de hemliga koderna skulle alltså vara en lek där de inblandade låtsas att de är med i en armé av "internetkrigare" som tillsammans kämpar för att ta tillbaka världen från en ond styrande elit.

Apofeni, det psykologiska tillstånd i vilket man ser samband där inga finns, är i sådana fall inte alls ett utslag av galenskap utan av en mer eller mindre medveten självbevarelsedrift. Då visar fall som Edgar Welchs inte egentligen hur faktaresistent eller förvirrad en stor del av

USA:s befolkning är, utan bara hur gärna de skulle vilja tro att åtminstone en president inte är en brottsling.

Offensiv

Trump vid stupets rand

Arne Johansson

Offensiv 7/10 2020

Trump gav stöd till vitmaktsrörelsen under presidentdebatten – efteråt bekräftades det att han och hans innersta krets har smittats av vad han kallar för ”Kinaviruset”, som han innan vägrat ta på allvar (Foto: Prachatai / Flickr CC, Gage Skidmore / Wikimedia Commons).

Den nyss så dramatiskt inledda slutspurten inför USA:s presidentval den 3 november är en perfekt illustration av den bottenlösa politiska kris som skakar världens ledande kapitalismakt.

Bara ett par dagar efter den första spektakulära presidentvaldebatten mot Joe Biden, där Trump vägrade ta avstånd från den militanta vitmaktshögern och gjorde allt för att i förväg piska upp en misstro mot ett valresultat som skulle gå honom emot, har han nu dragit på både sig själv och stora delar av den inre kretsen runt sig det ”kinesiska virus” som smittat drygt sju miljoner amerikaner och kostat landet cirka 210 000 dödsoffer.

Allt detta vittnar inte bara om en lika brant som farlig utförsbacke mot stupets rand för Trumps presidentskap. Det vittnar också om en oemotsvarad politisk polarisering både inom USA:s politiska maktapparat och i hela samhället, som inget valresultat kommer att kunna lösa och som ytterst också kan bidra till våldsamma oroligheter.

Trump taktik att hela tiden avbryta under oupphörliga försök att få ”sömnige Joe” Biden att stamma och tappa fattningen slog mest tillbaka mot honom själv.

Vad han lyckades bättre med var att pressa Biden till att ta avstånd från de vänsteridéer som har lyfts av Bernie Sanders, klimatrörelsen och Black Lives Matter: Sjukvård för alla, Green

New Deal, minskade anslag till polisen. ”Det är jag som är Demokratiska partiet nu”, sa Biden. ”Du förlorade just vänstern”, replikerade Trump.

Allvarligast var Trumps vägran att ta avstånd från den militanta vitmaktshögern och ständigt upprepade varningar för att den stora ökning som förutses av poströstningen på grund av coronapandemin kan bädda för valfusk, kombinerat med en destabiliserande uppmaning till sina sympatisörer att kontrollera valet.

Det är medvetet destabiliserande uppmaningar från den president som säger sig vara garanten för ”lag och ordning” som mycket väl kan trigga till oroligheter både under och efter valet, särskilt eftersom en mycket stor andel av Demokraternas väljare väntas poströsta och det kan dröja veckor innan dessa röster är räknade.

På Trumps fråga om vilka han uppmanades att ta avstånd från föreslog Biden Proud Boys, en rörelse som av medborgarrättsaktivister i USA har karakteriserats som en ”alt-right fight club”. På det svarade Trump: ”Okay Proud Boys, stand back and stand by” (”stå tillbaka och stå beredda”) och lade till:

”Men låt mig säga, någon måste göra något åt Antifa och vänstern, för det är inte ett högerproblem, det är vänstern” (som är problemet). Svaret uppfattades genast som ett stöd till Proud Boys som också direkt lade upp citatet på sin hemsida.

Frågan om varför Trump nästan inte har betalat någon federal inkomstskatt svarade Trump dels att han har betalat ”miljoner”, dels att man måste vara dum om man inte utnyttjar de lagliga möjligheter att skatteplanera som han har fått privilegiet att göra av Demokraterna. På frågan om hur det kommer sig att över 200 000 amerikaner har dött av coronapandemin svarade Trump att miljoner skulle ha dött av det ”kinesiska viruset” om han inte hade gjort ett så fantastiskt jobb.

Under tv-debatten hånade Trump Biden för att han bär ansiktsmask så ofta: ”Jag använder inte mask som han. Varje gång man ser honom har en mask. Han kan tala 200 fot bort (60 meter) och ändå ha på sig den största masken jag sett.”

Att Trump nu bara en knapp månad innan valet avslöjas med att ha dragit på både sig själv och ett tiotal andra av den inre kärnan runt honom det ”kinesiska viruset”, har som Financial Times konstaterar ”lagt till ett nytt lager av osäkerhet till vad som redan var det mest turbulenta och oförutsägbara USA-valet på årtionden”.

I ett slag ändras hela spelplanen för det USA-val, som visserligen av det mesta att döma bör sätta punkt för högste smittspridaren Trumps presidentskap, men som lämnar ett bittert polariserat och förgiftat draksådd efter sig. Ett USA, som under sommaren och trots coronan har skakats av sin största sociala proteströrelse någonsin efter polismordet på George Floyd, kan också efter valet ge upphov till våldsamma protester från den militanta höger som frodats under Trump.

Samtidigt har Joe Biden och hans vicepresidentkandidat Kamala Harris inga hållbara lösningar att erbjuda på de politiska, sociala, hälso- och klimatkriser som både Trump och hans föregångare vid makten lämnat efter sig.

Som Björn Wiman påpekar i DN Kultur efter att ha läst en bok av Yale-historikern Tomothy Sniders, *Our malady – Lessons in liberty and solidarity*, är Trumps insjuknande och coronapandemins hejdlösa smittspridning i USA bara ett uttryck för ett sjukt samhälle.

Amerikaner hade redan innan pandemin kortare medellivslängd än nästan samtliga länder med jämförbara förhållanden och är ensamt bland världens rikaste länder om att ha en befolkning där medellivslängden minskar istället för att öka. Att i detta läge avfärda en allmän sjukvård visar att Biden inte har något botemedel att komma med.

Återigen ställer detta USA-val den fundamentala frågan på sin spets om vart det vänsterupp-sving bland USA:s unga ska ta vägen, som nyss samlades bakom Bernie Sanders och som denna sommar har mobiliserat sitt stöd till Black Lives Matter? Till skillnad från läget efter valet av Obama har flertalet av USA:s unga idag noll eller ytterst litet förtroende till det demokratiska partiets etablissemang.

Socialist Alternative, som är Rättvisepartiet Socialisternas systerorganisation i USA, väljer liksom det Gröna partiet och flera andra vänstergrupper att ge sitt stöd ”ekosocialisten” Howie Hawkins som har förklarat att ”flertalet av vår tids problem inte kan lösas av kapitalismen”.

De gör detta utan att förvänta sig ett massivt stöd för denne i ett val då flertalet ändå lär hålla för näsan och rösta på Biden bara för att få bort Trump, men i linje med deras övertygelse att kapitalismens kriser är så existentiellt hotfulla och överhängande att det inte längre räcker att välja ”det mindre onda”.

De gör också detta i övertygelsen om att kampen nu måste ta fart för ett nytt politiskt alternativ för USA:s socialister, vänster-, klimat- och fackliga rörelser till de två maktpartier, som båda tävlar om Wall Streets gunst.

Proletären

Trumps fotsoldater – konspirationsteoretiker och vit makt-grupper

Anders Carlsson

Proletären 12/10 2020

Donald Trump har gott om beväpnade supportrar som den högerextra gruppen Proud Boys. I tv-debatten mot Biden vägrade han fördöma vit makt-grupperna, som Trump uppmanade att ta ett steg tillbaka men vara redo.

QAnon är rörelsen som tror att Donald Trump leder en hemlig kamp mot en organisation med barnätande och pedofila satanister, ledd av Hillary Clinton och Tom Hanks. Nu kan QAnon bli representerat i USA:s kongress.

Donald Haider-Markel, professor i politisk vetenskap vid universitetet i Kansas, ser likheter mellan QAnon och den amerikanska 50-talshistorien när senatoren Joseph McCarthy såg blodtörstiga kommunister i varje buske.

– Som högerextremistisk rörelse har den ingen motsvarighet i amerikansk kultur och politik, menar Haider-Markel. Det närmaste jag kan jämföra med är hur man spred anti-kommunismen under kalla kriget.

QAnon, som samlar 100.000-tals anhängare runt om i USA för de mest fantastiska konspirationsteorierna, kan nu få en fast plats i USA:s kongress. 24 anhängare till QAnon kandiderar i valet, två som oberoende och 22 som republikaner.

En av dem är Marjorie Taylor från Georgia som vann det republikanska primärvalet, och som med stor sannolikhet också kommer att bli invald i kongressen. Taylor är en uttalad fullblodsrasist, anti-semit och anhängare till QAnons teori om att Hillary Clinton och skådespelaren Tom Hanks leder en pedofilring av barnätande satanister.

FBI betecknar QAnon som en potentiell inhemsk terroristorganisation, men det har inte hindrat Donald Trump från att hylla rörelsens medlemmar som ”människor som älskar vårt land”. Trump stöder Marjorie Taylor i valet: enligt honom är hon ”en framtida republikansk stjärna”.

Sedan sociala medier varningsflaggat QAnons poster, har de anonyma QAnon-ledarna instruerat sina anhängare att ligga lågt med rörelsens symbol Q och att dölja varifrån budskapen på sociala medier kommer. Samtidigt ska de fortsätta kampen för att få Trump omvald.

Joan Donovan är forskningschef om media vid Harvarduniversitetet. Hon tror att när QAnon nu döljer vilka som står bakom deras poster på sociala medier, så ökar det bara intresset för dem:

– I en bra meme struntar man i avsändaren. Då kommer folk att vara mer villiga att dela den. YouTube, Twitter och Facebook är en del av QAnons infrastruktur, säger Donovan till NBC.

När Donald Trump nyligen blev sjuk i covid-19, berättade han i en tweet att han och hustrun Melania insjuknat. Han avslutade ”We will get through this TOGETHER!” QAnon-anhängarna tolkade ordet ”together” som ett hemligt budskap från Trump att det var dags att arrestera Hillary Clinton. ”Together” kan ju också läsas som ”To get her”, att gripa henne.

Proud Boys fick nationell uppmärksamhet i USA när Trump i valdebatten mot demokraten Joe Biden nyligen blev uppmanad att ta avstånd från högerextremistiska beväpnade grupper, speciellt Proud Boys.

– Proud Boys, stand back and stand by. Proud Boys, ta ett steg tillbaka men var beredda, svarade Trump.

Proud Boys är en nyfascistisk kampgrupp. Den är, märkligt nog, uttalat icke-rasistisk och har medlemmar av alla raser. Organisationens ledare Enrique Tarrío är en svart amerikan av kubansk börd. Han är också ordförande i den floridabaserade organisationen Latinos for Trump. Proud Boys grundare är Gavin McInnes, tidigare vd för mediasajten Vice Media som bl a publicerat information från Sverigedemokraterna.

Medlemmarna i Proud Boys är tungt beväpnade med automatvapen och ser sig själva som försvarare av den västerländska civilisationen.

Presidentvalet äger rum den 3 november.

Två kandidater, samma skräp

Janne Bengtsson

Proletären 16/10 2020

Om knappt tre veckor är det presidentval i USA. Republikanen och sittande presidenten Donald Trump mot Demokraternas Joe Biden. Två kandidater med en liknande agenda.

Presidentvalet i USA den 3 november handlar inte så mycket om vilken politik som ska föras efter valet, utan mer om Demokraterna ska lyckas avsätta Donald Trump.

Det embryo till en någorlunda progressiv rörelse som börjar byggas i USA, främst genom det klassiskt socialdemokratiska Democratic Socialists of America (DSA) där det också finns mer renodlade socialister, har tagit avstånd från Trump men samtidigt valt att inte stödja Biden.

Demokraternas mest kända vänsterröst i kongressen, Alexandria Ocasio-Cortez, har konstaterat att ”i vilket annat land som helst hade Joe Biden och jag inte varit med i samma parti”.

Medan AFL-CIO, som är USA:s motsvarighet till LO, tidigt ställde upp bakom Biden har andra stora fackliga organisationer som transportarbetarnas Teamsters först mycket sent tagit ställning för Biden – i första hand för att få bort Trump och hans direkt arbetarfientliga politik. Men också för att Kamala Harris, Bidens vicepresidentkandidat, som justitieminister i Kalifornien flera gånger ställde sig på arbetarnas sida i fackliga tvister.

Trump och Biden är två kandidater med stark förankring i storkapitalet. En mätning gjord i slutet av september och publicerad på sajten [opensecrets.org](https://www.opensecrets.org) visar att den 78-åriga Joe Biden har fått drygt 708 miljoner dollar (cirka sju miljarder kronor) i kampanjbidrag. Merparten från så kallade SuperPacs, det vill säga kampanjorganisationer som drivs av stora företag och/eller stormrika privatpersoner.

Donald Trump, 74, har på samma vis fått ihop 595 miljoner dollar.

Det är företagshöjdare och miljardärer som förväntar sig att få ut något av ”sin” president. Donald Trump har också frikostigt delat ut ambassadörsposter och regeringsuppdrag till de som sponsrade honom i valet 2016.

Vilken är då den största skillnaden mellan Trump och Biden? Det finns egentligen bara en politisk fråga där de två kandidaterna skiljer sig åt på allvar: klimatet.

Trump har avskaffat de flesta av de miljölagar som Obama-administrationen drev igenom, och lämnat fältet öppet för bolagen att dra in vinster på en förstörd miljö. Han vill öka USA:s oljeproduktion och menar att klimatproblematiken är en bluff. Samtidigt har han kraftigt sänkt skatterna för företag och redan rika.

Biden är mer realist i klimatfrågorna. Han vill öka uttaxeringen av de som tjänar mest för att satsa mer på miljön och på sikt avskaffa oljeberoendet. Men löften är en sak, verkligheten en annan: Biden har tidigare, till exempel i vapenfrågan, visat att hans principer är till salu.

Medan Trump är öppet rasist och anhängare av högerextrema rörelser, har Biden tonat ner sina åsikter i de frågorna. Men det är bara ett tiotal år sedan Biden hyllade två av den amerikanska historiens största vit makt-anhängare i senaten, Jesse Helms och Strom Thurmond.

Skribenten Shannon Ashley på sajten medium.com menar att [”Joe Biden är inget annat än Demokraternas Donald Trump”](#).

Utrikespolitiskt är de överens. USA ska dominera världen. Även om Trump visat sin vilja att ta hem amerikanska soldater från de många krigen runt om i världen, har han på olika sätt attackerat Iran, Kuba, Venezuela och Bolivia – vilket inte Biden har något emot.

Men mest går deras åsikter ihop om Israel. Kamala Harris, 55, är en varm Israelvän och svuren fiende till palestiniernas frihetskamp.

– **Jag lovar att Biden** och Harris kommer att hålla fast vid våra obrytbara åtaganden gentemot Israel, däribland de oöverträffade bidragen både militärt och när det gäller underrättelseverksamhet, som Obama och Biden stod för. Vi garanterar att Israel alltid kommer att vara militärt överlägset (i området), sade Kamala Harris på en insamlingsmiddag nyligen, rapporterar USA Today.

Som vicepresident under Obama var Biden 2016 mannen bakom USA:s stöd på 38 miljarder dollar till Israels militära uppbyggnad.